

Arrest

nr. 84 673 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. OGUMULA, loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, B. A., luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Gori. Na het uitbreken van het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 werd u als reservist door het Georgisch leger opgeroepen om deel te nemen aan de gevechten. Tijdens zware bombardementen sloegen alle leden van uw eenheid op de vlucht. U vluchtte naar Boshuri waar uw echtgenote en kinderen zich bevonden. U vernam echter dat uw jongere broer, B. G. (...) (O.V. X), in Gori was achtergebleven. U besloot hem te gaan zoeken en vertrok naar Gori.

Toen u de stad binnenkwam, werd u tegengehouden door Ossetische soldaten. Ze sloegen u en dreigden ermee om u te vermoorden.

Om uw leven te redden toonde u hen een magazijn van wapens en munitie. Dit magazijn was eigendom van A. G. (...), bijgenaamd K. (...), het hoofd van de Georgische veiligheidsdienst SODI.

Toen de Ossetische soldaten bezig waren met het leeghalen van het magazijn, slaagde u er in om te vluchten. U verborg zich in een naburig huis waar een oud koppel woonde. U vertelde hen wat er gebeurd was. Ze beloofden u tegen niemand te zeggen wat u gedaan had.

's Avonds ging u naar uw appartement waar u uw broer terugvond. Jullie vertrokken daarop samen naar Boshuri waar jullie bleven tot het einde van het conflict.

Niet lang na jullie terugkeer in Gori moest u zich gaan aanmelden bij de militaire politie. Daar verklaarde u dat u zoals de andere soldaten gevlucht was.

Midden september 2008 was u op een dag op bezoek bij uw bovenbuur. Toen u naar uw eigen appartement wilde terugkeren, hoorde u de leden van de veiligheidsdienst SODI op de gang met uw broer praten. Ze waren op zoek naar u. Via het dak van uw appartementsgebouw kon u naar een ander gebouw vluchten waar uw vriend Z. (...) woonde. De leden van de veiligheidsdienst doorzochten uw appartement en vertrokken daarna.

Uw broer wachtte nog enige tijd en belde u vervolgens op. U vertelde hem waar u was. Toen hij u bij uw vriend kwam opzoeken vernam u dat K. (...) ervan op de hoogte was dat u het wapenmagazijn aan de Ossetiërs getoond had.

Bovendien vermoedde u ook dat een ander lid van de veiligheidsdienst, een zekere Babutsidze Dato, op die manier wraak wilde nemen op u. Uw vader had vroeger namelijk de broer van Dato gedood, omdat hij u bedreigde. In 1995 werd uw vader zelf vermoord. U ging ervan uit dat Dato ook verantwoordelijk was voor de moord op uw vader.

Enkele dagen na de inval van de veiligheidsdienst vertrok u samen met uw broer naar een verlaten huis in de omgeving van het dorp Sukanant Ubani, gelegen in de regio Karetli. Daar verborg u zich.

Uw broer keerde terug naar Gori, maar kwam u regelmatig opzoeken.

Hij werd in Gori verschillende keren ondervraagd door leden van de veiligheidsdienst. Ze verwondden hem ook met een mes. Op straat werd hij op een keer beschoten. Naar aanleiding van zijn problemen met de veiligheidsdienst contacteerde uw broer een advocaat, maar die weigerde hem te helpen. Hij probeerde ook klacht in te dienen op het bureau van de openbare aanklager, maar daar werd hij bedreigd opdat hij zou zwijgen over zijn problemen. Toen uw broer u in mei 2010 kwam opzoeken, zei hij dat het ook voor hem te gevaarlijk werd om nog langer in Gori te blijven.

Daarop besloten jullie om het land te verlaten.

Op 12 mei 2009 vertrok u samen met uw broer G. (...) met de wagen naar Batumi.

Daar staken jullie te voet de grens met Turkije over waar jullie illegaal verbleven.

Uit vrees om uiteindelijk gearresteerd te worden door de Turkse politie en teruggestuurd te worden naar Georgië, besloten jullie Turkije te verlaten.

In december 2010 reisden jullie verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België. Jullie vroegen op 22 december 2010 asiel aan.

Na uw aankomst in België vernam u dat leden van de veiligheidsdienst regelmatig langskomen bij uw moeder op zoek naar u en uw broer. Ze vallen ook dikwijls binnen in het huis van uw schoonvader waar uw echtgenote met jullie kinderen verblijft. Uw moeder werd op een keer met opzet aangereden door een wagen. Later herkende ze één van de daders onder de leden van de veiligheidsdienst die bij haar langskwamen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u verschillende documenten voor: uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, uw diploma's, een getuigschrift van uw middelbare school, een kopie van uw militair boekje, kopies van de geboorteaktes van uw kinderen, een kopie van uw Georgische identiteitskaart, een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken aangaande het strafrechtelijk onderzoek naar de moord op uw vader, een attest van een ziekenhuis met betrekking tot de aanrijding van uw moeder, en enkele schriftelijke getuigenissen van kennissen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, B. A., luidt als volgt:

"U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door leden van de veiligheidsdienst SODI.

Tijdens het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 werd u gevangen genomen door Ossetische soldaten.

Om uw leven te redden, had u hen een magazijn van wapens en munitie getoond. Het magazijn was eigendom van het hoofd van de veiligheidsdienst SODI.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem.

U verklaarde dat gemaskerde personen sinds enkele maanden om de twee à drie dagen binnenvallen bij uw moeder en uw schoonvader op zoek naar u. Ze bedreigen uw familieleden elke keer en gebruiken ook fysiek geweld tegen hen. U stelde voorts dat uw moeder met opzet door één van deze personen werd aangereden.

U hebt ook van uw moeder vernomen dat ze op een politiebureau in Gori foto's van u en uw broer heeft zien uithangen als gezochte personen.

Daarop werd u gevraagd of jullie dan officieel in beschuldiging werden gesteld en waarvan jullie dan concreet beschuldigd worden.

U kon hier echter geen antwoord op geven en beweerde niet te weten of jullie nu al dan niet officieel gezocht worden door de autoriteiten en of er een rechtszaak tegen jullie aangespannen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 2-3), wat zeker gezien de ernst van het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem weinig aannemelijk te noemen is.

U verklaarde weliswaar dat uw familieleden bang zijn om hierover meer informatie te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 3).

U hebt echter zelf vanuit België nog geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen en/of andere kanalen meer concrete informatie trachten te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem.

Uw uitleg hiervoor dat u niet weet op welke manier u enige informatie kan bekomen en dat u ook niemand vertrouwt in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 3-4), is niet afdoende. Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder bevatten uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw broer.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat uw broer bij de inval in jullie appartement in september 2008 niet werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst. U beweerde dat de leden van de veiligheidsdienst toen enkel jullie appartement doorzochten en hem bedreigden waarna ze weggingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 5).

Uw broer stelde echter in strijd met uw verklaringen, zowel in zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...) d.d. 01/12/2011, p. 3-4), als tijdens zijn tweede gehoor (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2012, p. 3-4), dat hij bij die inval wel werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst en dat hij gedurende enkele uren werd vastgehouden.

Toen uw broer vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij beweerde slechts dat u misschien geen aandacht besteed had aan wat hij u precies verteld had over zijn ondervraging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 7), wat weinig overtuigend is.

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Toen u vervolgens gevraagd werd op welke manier uw broer vernomen heeft dat u tijdens deze inval in jullie appartement bij uw vriend Z. (...) was ondergedoken, antwoordde u dat uw broer u na het vertrek van de veiligheidsdienst zelf opbelde en u hem vertelde waar u zich bevond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2011, p. 5).

Uw broer stelde dan weer dat hij na zijn vrijlating bezoek kreeg van uw vriend Z. (...) en dat hij op die manier vernam dat u bij hem was ondergedoken.

Hij verklaarde voorts dat u hem wel had opgebeld terwijl hij zich op het bureau van de veiligheidsdienst bevond, maar stelde duidelijk dat u hem toen niet gezegd had waar u was. Hij beweerde ook dat hij u na zijn vrijlating probeerde op te bellen, maar dat u uw telefoon had afgezet en hij u bijgevolg niet kon bereiken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 4).

Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, had uw broer hiervoor geen afdoende uitleg, maar bleef hij gewoon bij zijn verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 7-8), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

Doorheen uw opeenvolgende verklaringen werden ook enkele incoherenties opgemerkt.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat leden van de veiligheidsdienst in de periode dat u in de regio Karetli ondergedoken was, een keer op straat op uw broer geschoten hebben. U kon deze gebeurtenis in dit gehoor niet precies in de tijd situeren. U kon enkel zeggen dat uw broer enkele weken na dit incident door de veiligheidsdienst werd neergestoken met een mes (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 9-10).

In uw tweede gehoor kon u dan weer wel preciseren dat uw broer werd neergestoken door de veiligheidsdienst in januari 2009. U verklaarde verder in strijd met uw eerdere verklaringen dat er later, namelijk in mei 2009 en dus kort vóór jullie vertrek uit het land, op uw broer werd geschoten door de veiligheidsdienst. U was er ook zeker van dat uw broer eerst werd neergestoken en dat er daarna pas op hem werd geschoten, omdat uw broer u dit zo verteld had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 7).

Toen u later in uw tweede gehoor met deze incoherente verklaringen geconfronteerd werd, was u opeens niet meer zeker van uw verklaringen. U meende dat deze twee incidenten zich mogelijk in omgekeerde volgorde hadden voorgedaan.

U stelde het zich niet goed meer te herinneren, omdat u op het moment dat deze vervolgingsfeiten van uw broer plaatsvonden elders ondergedoken was en u toen ook medicatie nam om te kalmeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 9-10).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Aangezien deze incidenten waarvan uw broer het slachtoffer werd een rechtstreeks gevolg zijn van uw problemen waardoor jullie beide besloten om jullie land van herkomst te ontvluchten, kan redelijkerwijs verwacht dat jullie hierover toch uitgebreid met elkaar gepraat hebben en u hiervan bijgevolg beter op de hoogte zou zijn.

Bovendien, zelfs indien u beide incidenten onbewust omgewisseld zou hebben, blijft het verschil in tijdssituering tussen beide incidenten en in vergelijking tussen beide gehoren (enkele weken versus een viertal maanden) te groot om dit als een vergissing te kunnen verklaren.

Tenslotte kan nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen die afgelegd werden door uw broer.

Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat hij slechts één keer werd meegenomen voor ondervraging door de leden van de veiligheidsdienst, namelijk op de dag dat ze jullie appartement waren binnengevallen. Daarna werd hij niet meer meegenomen naar hun bureau, maar hielden ze hem op straat soms tegen om hem vragen te stellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 01/12/2011, p. 3-4).

In zijn tweede gehoor stelde uw broer daarentegen dat hij twee keer werd meegenomen voor ondervraging door de leden van de veiligheidsdienst.

De eerste keer gebeurde het tijdens de inval in jullie appartement. Hij beweerde dat hij daarna nog een tweede keer werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst niet lang nadat hij neergestoken werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 3,5). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij verklaarde enkel dat hem tijdens het eerste gehoor hierover geen concrete vragen gesteld werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...) d.d. 12/01/2012, p. 8), wat evenwel niet blijkt uit lezing van de gehoorverslagen.

Dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas, namelijk de inval door de veiligheidsdienst in jullie appartement waardoor u besloot om onder te duiken en de vervolging van uw broer omwille van uw problemen, ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw beide verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, uw diploma's, het getuigschrift van uw middelbare school, de kopie van uw militair boekje, de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen, en de kopie van uw

Georgische identiteitskaart bevatten louter persoonlijke gegevens van uzelf en uw familieleden, alsook gegevens aangaande uw studies en diensplicht die hier niet in twijfel getrokken worden.

De kopie van het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken stelt weliswaar dat er een strafrechtelijk onderzoek werd uitgevoerd naar de moord op uw vader, maar uit dit document blijkt verder nergens dat er enig verband zou bestaan tussen de moord op uw vader en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het attest van het ziekenhuis stelt enkel dat uw moeder bepaalde verwondingen heeft opgelopen ten gevolge van een auto-ongeval, maar in dit document wordt geen melding gemaakt van de oorzaak of precieze omstandigheden van het ongeval. Het attest kan uw beweerde vervolgingsfeiten dus ook niet staven.

De schriftelijke getuigenissen tenslotte zijn subjectief van aard en hebben geen objectieve bewijswaarde. Ze kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bijgevolg niet herstellen."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, B. G., luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, en afkomstig uit Gori.

Na het uitbreken van het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 werd uw broer, B. A. (...) (O.V. 6.744.706), als reservist door het Georgisch leger opgeroepen om deel te nemen aan de gevechten. Toen hij op een bepaald moment terugkeerde naar Gori om u te zoeken, werd hij aangehouden door Ossetische soldaten. Om zijn leven te redden toonde hij hen een magazijn van wapens en munitie. Dit magazijn was eigendom van A.G. (...), bijgenaamd K. (...), het hoofd van de Georgische veiligheidsdienst SODI.

In september 2008 vielen enkele leden van de veiligheidsdienst jullie appartement in Gori binnen. Ze waren op zoek naar uw broer die zich op dat moment echter bij jullie bovenbuur bevond. Toen uw broer naar beneden wilde komen, hoorde hij de leden van de veiligheidsdienst met u praten. Via het dak van jullie appartementsgebouw kon hij naar een ander gebouw vluchten waar een vriend van hem woonde. Daar verborg hij zich. De leden van de veiligheidsdienst doorzochten jullie appartement. Daarna namen ze u mee voor ondervraging in hun bureau. Uw broer belde u nog op om te zeggen dat hij in veiligheid was. Na enkele uren werd u vrijgelaten. Toen u terugkeerde naar uw appartement, kreeg u bezoek van Z. (...), een vriend van uw broer. Hij vertelde u dat uw broer zich de hele tijd in zijn appartement had verborgen.

Enkele dagen later vertrok u samen met uw broer naar een verlaten huis in de omgeving van het dorp Sukanant Ubani in de regio Karetli. Uw broer verborg zich daar.

U keerde terug naar Gori, maar zocht uw broer regelmatig op. Als u in Gori op straat liep, merkte u echter dat u vaak gevolgd werd door leden van de veiligheidsdienst. Soms hielden ze u ook tegen en stelden ze u vragen over uw broer. U raadpleegde enkele advocaten, maar ze weigerden u te helpen.

In januari 2009 liep u op straat toen er plots een wagen stopte. U herkende enkele leden van de veiligheidsdienst. Ze namen u mee naar een verlaten plaats. Daar staken ze u neer met een mes. U diende voor verzorging opgenomen te worden in het ziekenhuis. U legde tegenover de politie een verklaring af, maar niet lang nadat u het ziekenhuis verlaten had, werd u meegenomen voor ondervraging door leden van de veiligheidsdienst. Ze dwongen u om een valse verklaring te ondertekenen dat u zich zelf verwond had. U probeerde om klacht in te dienen op het bureau van de openbare aanklager, maar ze bedreigden u opdat u zou zwijgen over uw problemen. Niet lang daarna werd er op straat op u geschoten. Daarop besloten uw broer en u om het land te verlaten.

Op 12 mei 2009 vertrokken jullie met de wagen naar Batumi. Daar staken jullie te voet de grens met Turkije over waar jullie illegaal verbleven.

Uit vrees om uiteindelijk gearresteerd te worden door de Turkse politie en teruggestuurd te worden naar Georgië, besloten jullie om Turkije te verlaten. In december 2010 reisden jullie verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België.

Jullie vroegen op 22 december 2010 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u geen documenten voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, B. G., luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw broer, B. A. (...) (O.V. 6.744.706).

In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw broer werd als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door leden van de veiligheidsdienst SODI. Tijdens het gewapend conflict in Zuid-Ossetië in augustus 2008 werd u gevangen genomen door Ossetische soldaten. Om uw leven te redden, had u hen een magazijn van wapens en munitie getoond. Het magazijn was eigendom van het hoofd van de veiligheidsdienst SODI.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde dat gemaskerde personen sinds enkele maanden om de twee à drie dagen binnenvallen bij uw moeder en uw schoonvader op zoek naar u. Ze bedreigen uw familieleden elke keer en gebruiken ook fysiek geweld tegen hen. U stelde voorts dat uw moeder met opzet door één van deze personen werd aangereden. U hebt ook van uw moeder vernomen dat ze op een politiebureau in Gori foto's van u en uw broer heeft zien uithangen als gezochte personen. Daarop werd u gevraagd of jullie dan officieel in beschuldiging werden gesteld en waarvan jullie dan concreet beschuldigd worden. U kon hier echter geen antwoord op geven en beweerde niet te weten of jullie nu al dan niet officieel gezocht worden door de autoriteiten en of er een rechtszaak tegen jullie aangespannen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 2-3), wat zeker gezien de ernst van het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem weinig aannemelijk te noemen is. U verklaarde weliswaar dat uw familieleden bang zijn om hierover meer informatie te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 3). U hebt echter zelf vanuit België nog geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen en/of andere kanalen meer concrete informatie trachten te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem. Uw uitleg hiervoor dat u niet weet op welke manier u enige informatie kan bekomen en dat u ook niemand vertrouwt in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 3-4), is niet afdoende. Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder bevatten uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw broer.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat uw broer bij de inval in jullie appartement in september 2008 niet werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst. U beweerde dat de leden van de veiligheidsdienst toen enkel jullie appartement doorzochten en hem bedreigden waarna ze weggingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 5). Uw broer stelde echter in strijd met uw verklaringen, zowel in zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...) d.d. 01/12/2011, p. 3-4), als tijdens zijn tweede gehoor (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2012, p. 3-4), dat hij bij die inval wel werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst en dat hij gedurende enkele uren werd vastgehouden. Toen uw broer vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij beweerde slechts dat u misschien geen aandacht besteed had aan wat hij u precies verteld had over zijn ondervraging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 7), wat weinig overtuigend is. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd.

Toen u vervolgens gevraagd werd op welke manier uw broer vernomen heeft dat u tijdens deze inval in jullie appartement bij uw vriend Z. (...) was ondergedoken, antwoordde u dat uw broer u na het vertrek van de veiligheidsdienst zelf opbelde en u hem vertelde waar u zich bevond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2011, p. 5). Uw broer stelde dan weer dat hij na zijn vrijlating bezoek kreeg van uw vriend Z. (...) en dat hij op die manier vernam dat u bij hem was ondergedoken. Hij verklaarde voorts dat u hem wel had opgebeld terwijl hij zich op het bureau van de veiligheidsdienst bevond, maar stelde duidelijk dat u hem toen niet gezegd had waar u was. Hij beweerde ook dat hij u na zijn vrijlating probeerde op te bellen, maar dat u uw telefoon had afgezet en hij u bijgevolg niet kon bereiken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 4). Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, had uw broer hiervoor geen afdoende uitleg, maar bleef hij gewoon bij zijn verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 7-8), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

Doorheen uw opeenvolgende verklaringen werden ook enkele incoherenties opgemerkt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat leden van de veiligheidsdienst in de periode dat u in de regio Karetli ondergedoken was een keer op straat op uw broer geschoten hebben. U kon deze gebeurtenis in dit gehoor niet precies in de tijd situeren. U kon enkel zeggen dat uw broer enkele weken na dit incident door de veiligheidsdienst werd neergestoken met een mes (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/12/2011, p. 9-10). In uw tweede gehoor kon u dan weer wel preciseren dat uw broer werd neergestoken door de veiligheidsdienst in januari 2009. U verklaarde verder in strijd met uw eerdere verklaringen dat er later, namelijk in mei 2009 en dus kort vóór jullie vertrek uit het land, op uw broer werd geschoten door de veiligheidsdienst. U was er ook zeker van dat uw broer eerst werd neergestoken en dat er daarna pas op hem werd geschoten, omdat uw broer u dit zo verteld had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 7). Toen u later in uw tweede gehoor met deze incoherente verklaringen geconfronteerd werd, was u opeens niet meer zeker van uw verklaringen. U meende dat deze twee incidenten zich mogelijk in omgekeerde volgorde hadden voorgedaan. U stelde het zich niet goed meer te herinneren, omdat u op het moment dat deze vervolgingsfeiten van uw broer plaatsvonden elders ondergedoken was en u toen ook medicatie nam om te kalmeren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 9-10). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig overtuigend. Aangezien deze incidenten waarvan uw broer het slachtoffer werd een rechtstreeks gevolg zijn van uw problemen waardoor jullie beide besloten om jullie land van herkomst te ontvluchten, kan redelijkerwijs verwacht dat jullie hierover toch uitgebreid met elkaar gepraat hebben en u hiervan bijgevolg beter op de hoogte zou zijn. Bovendien, zelfs indien u beide incidenten onbewust omgewisseld zou hebben, blijft het verschil in tijdssituering tussen beide incidenten en in vergelijking tussen beide gehoren (enkele weken versus een viertal maanden) te groot om dit als een vergissing te kunnen verklaren.

Tenslotte kan nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen de opeenvolgende verklaringen die afgelegd werden door uw broer. Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat hij slechts één keer werd meegenomen voor ondervraging door de leden van de veiligheidsdienst, namelijk op de dag dat ze jullie appartement waren binnengevallen. Daarna werd hij niet meer meegenomen naar hun bureau, maar hielden ze hem op straat soms tegen om hem vragen te stellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 01/12/2011, p. 3-4). In zijn tweede gehoor stelde uw broer daarentegen dat hij twee keer werd meegenomen voor ondervraging door de leden van de veiligheidsdienst. De eerste keer gebeurde het tijdens de inval in jullie appartement. Hij beweerde dat hij daarna nog een tweede keer werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst niet lang nadat hij neergestoken werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 3,5). Toen uw broer met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij verklaarde enkel dat hem tijdens het eerste gehoor hierover geen concrete vragen gesteld werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...) d.d. 12/01/2012, p. 8), wat evenwel niet blijkt uit lezing van de gehoorverslagen.

Dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen aangaande feiten die toch betrekking hebben op de kern van jullie asielrelaas, namelijk de inval door de veiligheidsdienst in jullie appartement waardoor u besloot om onder te duiken en de vervolging van uw broer omwille van uw problemen, ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw beide verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, uw diploma's, het getuigschrift van uw middelbare school, de kopie van uw militair boekje, de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen, en de kopie van uw Georgische identiteitskaart bevatten louter persoonlijke gegevens van uzelf en uw familieleden, alsook gegevens aangaande uw studies en diensplicht die hier niet in twijfel getrokken worden. De kopie van het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken stelt weliswaar dat er een strafrechtelijk onderzoek werd uitgevoerd naar de moord op uw vader, maar uit dit document blijkt verder nergens dat er enig verband zou bestaan tussen de moord op uw vader en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het attest van het ziekenhuis stelt enkel dat uw moeder bepaalde verwondingen heeft opgelopen ten gevolge van een auto-ongeval, maar in dit document wordt geen melding gemaakt van de oorzaak of precieze omstandigheden van het ongeval. Het attest kan uw

beweerde vervolgingsfeiten dus ook niet staven. De schriftelijke getuigenissen tenslotte zijn subjectief van aard en hebben geen objectieve bewijswaarde. Ze kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bijgevolg niet herstellen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Ze voeren ook een schending aan van het principe volgens hetwelk de administratie gehouden is rekening te houden met alle relevante elementen van de zaak en menen dat de commissaris-generaal een duidelijke beoordelingsfout begaat.

Ze stellen dat de commissaris-generaal zijn macht overschrijdt en het evenredigheidsbeginsel schendt.

Ze wijzen er ook op dat (zie het verzoekschrift, p. 11) de “*situatie in Dagestan* (sic)” zoals beschreven door de commissaris-generaal, nochtans de toepassing van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet rechtvaardigt.

Ze laten gelden dat uit hun relaas ernstige twijfels voortvloeien die hen ten goede moeten komen en verwijzen dienaangaande naar de UNHCR Procedureguides en naar artikel 4.5 van de richtlijn 2004/83/EC van de Raad van 29 april 2004.

Ze vragen de bestreden beslissing te hervormen en van hen de hoedanigheid van vluchteling te erkennen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien tweede verzoeker, G. B., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van eerste verzoeker, A. B., hij enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is; de Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Verzoekers leggen de commissaris-generaal kwade trouw ten laste bij zijn vaststelling dat eerste verzoeker te weinig pogingen heeft gedaan om inlichtingen over zijn situatie te bekomen.

De bestreden beslissing stelt daaromtrent:

“Daarop werd u gevraagd of jullie dan officieel in beschuldiging werden gesteld en waarvan jullie dan concreet beschuldigd worden.

U kon hier echter geen antwoord op geven en beweerde niet te weten of jullie nu al dan niet officieel gezocht worden door de autoriteiten en of er een rechtszaak tegen jullie aangespannen werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 2-3), wat zeker gezien de ernst van het verdere verloop van uw vervolgingsprobleem weinig aannemelijk te noemen is.

U verklaarde weliswaar dat uw familieleden bang zijn om hierover meer informatie te vragen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 3).

U hebt echter zelf vanuit België nog geen enkele poging ondernomen om dan via andere personen en/of andere kanalen meer concrete informatie trachten te verkrijgen over de verdere evolutie van uw vervolgingsprobleem.

Uw uitleg hiervoor dat u niet weet op welke manier u enige informatie kan bekomen en dat u ook niemand vertrouwt in Georgië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 3-4), is niet afdoende. Van een hoog geschoold persoon die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Uw nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.”

Verzoekers wijzen er op dat eerste verzoeker verklaard heeft dat hij van zijn moeder vernomen heeft dat hij door de politie in zijn land van herkomst werd gezocht en dat foto's van hem in een politiebureau in Gori uithangen wat volgens hem betekent dat hij officieel gezocht wordt.

Ze herhalen dat ze ook hebben aangegeven dat er invallen zijn gebeurd door gemaskerde mannen in het huis van hun moeder en deze laatste trouwens het slachtoffer werd van fysieke agressie, volgens hen “vanzelfsprekend” van agenten van de veiligheidsdienst SODI.

De Raad stelt vast dat deze uitleg de motivering van de beslissing helemaal niet weerlegt; vast staat dat eerste verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om bijkomende informatie te bekomen en blijkbaar daartoe ook geen enkele inspanning wil doen.

Op de motivering dat:

“Verder bevatten uw verklaringen met betrekking tot de aangehaalde vervolgingsfeiten enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden met de verklaringen die hierover afgelegd werden door uw broer.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat uw broer bij de inval in jullie appartement in september 2008 niet werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst. U beweerde dat de leden van de veiligheidsdienst toen enkel jullie appartement doorzochten en hem bedreigden waarna ze weggingen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2012, p. 5).

Uw broer stelde echter in strijd met uw verklaringen, zowel in zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...) d.d. 01/12/2011, p. 3-4), als tijdens zijn tweede gehoor (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/01/2012, p. 3-4), dat hij bij die inval wel werd meegenomen voor ondervraging door de veiligheidsdienst en dat hij gedurende enkele uren werd vastgehouden.

Toen uw broer vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, had hij hier geen afdoende uitleg voor. Hij beweerde slechts dat u misschien geen aandacht besteed had aan wat hij u precies verteld had over zijn ondervraging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 7), wat weinig overtuigend is.

De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook gehandhaafd."

wordt in het verzoekschrift geantwoord dat eerste verzoeker bij de inval in het appartement in september 2008, niet aanwezig was en ook niet goed gelet heeft op wat zijn broer G. B., tweede verzoeker, hem verteld heeft. In ieder geval is er volgens hen convergentie over het tijdstip van de inval en de daders.

De Raad is van oordeel dat deze uitleg, dat hij niet voldoende gelet heeft op wat zijn broer hem verteld heeft, waardeloos is.

Op de motivering in de beslissing dat

"Toen u vervolgens gevraagd werd op welke manier uw broer vernomen heeft dat u tijdens deze inval in jullie appartement bij uw vriend Z. (...) was ondergedoken, antwoordde u dat uw broer u na het vertrek van de veiligheidsdienst zelf opbelde en u hem vertelde waar u zich bevond (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 11/01/2011, p. 5).

Uw broer stelde dan weer dat hij na zijn vrijlating bezoek kreeg van uw vriend Z. (...) en dat hij op die manier vernam dat u bij hem was ondergedoken.

Hij verklaarde voorts dat u hem wel had opgebeld terwijl hij zich op het bureau van de veiligheidsdienst bevond, maar stelde duidelijk dat u hem toen niet gezegd had waar u was. Hij beweerde ook dat hij u na zijn vrijlating probeerde op te bellen, maar dat u uw telefoon had afgezet en hij u bijgevolg niet kon bereiken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 4).

Ook na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, had uw broer hiervoor geen afdoende uitleg, maar bleef hij gewoon bij zijn verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van B. G. (...), d.d. 12/01/2012, p. 7-8), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt."

laten verzoekers gelden dat de voorgaande uitleg ook geldt voor de manier waarop tweede verzoeker vernomen heeft dat zijn broer bij zijn vriend Z. was, wat trouwens volgens hen slechts een detail betreft.

Ook hier herhaalt de Raad zijn mening.

Wat betreft het verschil in het aantal ondervragingen van tweede verzoeker, laten verzoekers gelden dat het over bijzonder pijnlijke feiten gaat die (zie het verzoekschrift, p. 10) *"elkaar op ongebreidelde opvolgden, zodanig dat de verwarring begrijpelijk is (sic)";* ze voegen eraan toe dat het belangrijk is dat de grond van het verhaal niet aangetast is.

Ze wijzen er nog op dat het een bijzonder pijnlijk evenement betreft op psychologisch vlak en dat *"wanneer men vervolgd wordt door de veiligheidsdiensten in Georgië, dit soort details niet meer tellen".*

De Raad is van mening dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Verzoekers leggen de commissaris-generaal ook kwade trouw ten laste wanneer hij de voorgelegde documenten van tafel veegt zonder hun relevantie te onderzoeken.

De Raad stelt vast dat in strijd met wat verzoekers beweren de commissaris-generaal hun documenten niet van tafel veegt maar stelt dat *"De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie."*

Uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, uw diploma's, het getuigschrift van uw middelbare school, de kopie van uw militair boekje, de kopies van de geboorteaktes van uw kinderen, en de kopie van uw

Georgische identiteitskaart bevatten louter persoonlijke gegevens van uzelf en uw familieleden, alsook gegevens aangaande uw studies en dienstplicht die hier niet in twijfel getrokken worden.

De kopie van het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken stelt weliswaar dat er een strafrechtelijk onderzoek werd uitgevoerd naar de moord op uw vader, maar uit dit document blijkt verder nergens dat er enig verband zou bestaan tussen de moord op uw vader en de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Het attest van het ziekenhuis stelt enkel dat uw moeder bepaalde verwondingen heeft opgelopen ten gevolge van een auto-ongeval, maar in dit document wordt geen melding gemaakt van de oorzaak of precieze omstandigheden van het ongeval. Het attest kan uw beweerde vervolgingsfeiten dus ook niet staven.

De schriftelijke getuigenissen tenslotte zijn subjectief van aard en hebben geen objectieve bewijswaarde. Ze kunnen het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten bijgevolg niet herstellen."

Ze voeren aan dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan hun persoonlijke gegevens, wat juist is.

Ze wijzen er op dat het overlijdensattest van hun vader en het ziekenhuisattest van hun moeder, indien geen formeel bewijs, toch een ernstige aanwijzing en overeenstemmende aanwijzing bevat van hun problemen.

Er wordt inderdaad in de beslissing niet getwijfeld aan het feit dat er een onderzoek werd geopend naar aanleiding van de dood van vader, noch aan de verwondingen van moeder; uit de stukken blijkt inderdaad geen verband met de voorgehouden problemen van verzoekers.

Waar verzoekers aanvoeren dat getuigenissen per definitie steeds een privé karakter hebben, bevestigen ze het standpunt van de commissaris-generaal dat deze geen objectieve bewijswaarde hebben.

Waar verzoekers aanvoeren dat ze steeds hebben meegewerkt om de waarheid aan het licht te brengen, spreekt de Raad hen, onder verwijzing naar het eerder vastgesteld gebrek aan belangstelling, tegen.

Hun opmerking dat de commissaris-generaal het "bewijs" met soepelheid moet interpreteren, is niet meer dan een theoretische opwerping.

Waar verzoeker een schending aanvoert van de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kunnen verzoekers hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Terecht heeft de commissaris-generaal besloten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Zijn beslissing dat een ongeloofwaardig relaas niet kan leiden tot de erkenning van de vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, is juist.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook geen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Verzoekers verwijzen in het kader van hun vraag om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, naar de situatie in Dagestan zoals die naar ze stellen beschreven werd door de commissaris-generaal.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal nergens in zijn beslissing verwijst naar de situatie in Dagestan; dit heeft ook geen zin gezien verzoekers verklaren Georgisch staatsburger te zijn, van Georgische origine, afkomstig uit Gori.

Verzoekers tonen niet aan dat ze vallen onder een situatie als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende aanwijzingen in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

Een verzoek om internationale bescherming dient plaats te vinden op individuele basis en daarbij moet rekening worden gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekers "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Uit wat voorafgaat blijkt dat de commissaris-generaal dit onderzoek genoegzaam heeft gevoerd.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissingen staan geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunen. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De Raad ziet niet goed in op welke manier de bestreden beslissingen kunnen behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissingen te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door de verzoekers ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissingen werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE